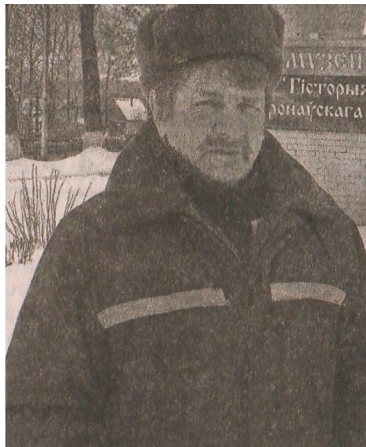

ПАЖАДАНІ ўНУКУ...

Вёскі Столбніца і Жыгалава ў Заронаўскім сельсавеце знаходзяцца на адной вуліцы. Заканчваецца адна вёска, і пачынаецца другая. Але часцей называюць гэты населены пункт Жыгалава

Зараз, зімой, тут «жывыя» ўсяго 5 хат. Весялей летам – дачнікі павялічваюць колькасць насельніцтва. А вось год 25—30 таму назад вёска жыла, толькі школьнікаў было больш за трыццаць. Калі пачалася «афганская вайна», з гэтых мясцін прызвалі чатырох хлопцаў: Генадзя Громава, Юрыя Пацапнёва, Пятра Нікіціна і Аляксандра Воранава. Усе – выпускнікі Заронаўскай школы.

Сашу Воранава пасля заканчэння Віцебскага ПТВ-59 прызвалі ў войска. «Вучэбку» праходзіў у Туркменіі. Пасля трохмесячнай падрыхтоўкі адправілі ў Кандагар. Да самага «дэмбеля» (24 лістапада 1984 года) знаходзіўся на афганскай зямлі. Разам з ім ваявала і шмат беларусаў. З аднафамільцам Сяргеем Воранавым з вёскі Доўжа прызываліся і дамоў вярталіся адным рэйсам.

Перажытае не забываецца. Перастрэлка часта ў снах бачыцца. Сёння былы воін з павагай успамінае сваіх камандзіраў: старшага лейтэнанта Безіна, прапаршчыка Іргаліевава, падпалкоўніка Нікалаенку.

Пасля службы Аляксандр вярнуўся ў родныя мясціны, стаў працаваць механізатарам. Разам з бацькам Віктарам былі лепшымі камбайнерамі на ўборцы хлеба. Прыкладам добрых адносін да працы была і маці Марыя Іванаўна Воранава, перадавая цялятніца саўгаса «Заронава».

З суседняй вёскі Аляксандр выбраў спадарожніцу жыцця. З жонкай Таццянай выхавалі сына і дачку. Зараз дапамагаюць гадаваць унука Вадзіма, які радуе сваіх родных поспехамі ў спорце. Але галоўнае пажаданне дзядулі: каб унуку не давялося ваяваць нідзе і ніколі.

Л. НІКІЦІНА
краязнаўца.